

10 e Kamer

Nr. 623/04
VAN HET PARKET

Nr. 98377
VAN HET ARREST

I en II :

30 maart 2007

hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

overleden

I. not. 66.25.3286/93/6 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. / , bediende NMBS, geboren
, thans overleden te
voorheen wonende te

2.Nr. , mutualiteits-
bediende, geboren , wonende te

Beklaagd van:

De eerste en de tweede : te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van -artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder

voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

in casu :

1. op een niet nader te bepalen data, in de periode 18 december 1993 tot 31 augustus 1994, meer bepaald:

door het optrekken van een constructie dienstdoende als paardenstal (11,90 m x 15 m)

2. de sub 1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 augustus 1993 tot en met 31 augustus 1994, tot en met de dag der dagvaarding

de onder de tenlastelegging 1 omschreven constructie.

II

Notitienummer :66.97.1153/96/7

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1.Nr. , bediende NMBS, geboren
, thans overleden
voorheen wonende te

2.Nr. , mutualiteits-
bediende, geboren , wonende te

Beklaagd van :

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- Bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- *en vanaf 25 maart 1997* geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester, en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu :

A.

1. te (66.97.71153/96)

op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 15 augustus 1996 (stuk 6) tot 8 oktober 1996 (stuk 2):

het verbouwen en uitbreiden van de woning, namelijk het plaatsen van een gevelsteen tegen de zijgevel en het optrekken van het achtergebouw met een verdieping

2. te (66.74.207/99)

op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 juli 1994 tot en met 31 augustus 1994 (stuk 4) ^het plaatsen van 6 houtenlichtmasten van ongeveer 10 meter hoog met verstralers

B.

1. te (66.97.1153/96)

vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 15 augustus 1996 tot 8 oktober 1996 (plaatsen van de constructie) tot en met de dag der dagvaarding:

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructies in stand gehouden te hebben

2. te (66.74.207/99)

vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 juli 1994 tot en met 31 augustus 1994 (plaatsen van de constructie) tot en met de dag der dagvaarding,

de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructies in stand gehouden te hebben;

C. te (66.74.207/99) vanaf 1 mei 2000 tot en met datum der dagvaarding

Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § I van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, door het wijzigen van de functie categorie landbouw in de ruime zin (agrarisch gebied) naar de functie categorie dagrecreatie (uitbaten van een manege);

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 20 april 2004, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

eerste beklaagde

Spreekt de eerste beklaagde vrij wegens de feiten vervat onder de tenlastelegging B.1 van de zaak onder II.;

Verklaart de eerste beklaagde schuldig aan de feiten vervat onder de onderdelen 1. en 2. van de tenlastelegging van de zaak onder I. en de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.2 en C van de zaak onder II.;

Spreekt ten aanzien van de eerste beklaagde overeenkomstig artikel 21ter van het Wetboek van Strafvordering voor deze feiten de eenvoudige schuldigverklaring uit;

tweede beklaagde

Spreekt de tweede beklaagde vrij wegens de feiten vervat onder het onderdeel 1. van de tenlastelegging van de zaak onder I. en de tenlasteleggingen A.1, A.2 en B.1 van de zaak onder II.;

Verklaart de tweede beklaagde schuldig aan de feiten vervat onder onderdeel 2. van de tenlastelegging van de zaak onder I. en de tenlasteleggingen B.2 en C van de zaak onder II.;

Spreekt ten aanzien van de tweede beklaagde overeenkomstig artikel 21ter van het Wetboek van Strafvordering voor deze feiten de eenvoudige schuldigverklaring uit;

Legt tevens aan de eerste veroordeelde en de tweede veroordeelde elk een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken;

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde tot de gerechtskosten deze in hun geheel begroot op € 343,34.

Herstelvordering

Beveelt op vordering van de administratie ruimtelijke ordening, huisvesting en monumenten en landschappen (AROHM) van de Vlaamse gemeenschap het herstel van de plaats in de vorige staat door de volledige afbraak van de illegaal opgerichte constructies, namelijk de paardenstal en de lichtmasten met de verstralers (not.nr. DE. 66.74.207/99/7 en 66.25.3286/93/26) binnen een termijn van een jaar vanaf datum van huidig vonnis en dit onder verbeurte van een dwangsom van een bedrag van 25,00 euro per dag vertraging van uitvoering van deze herstelmaatregelen.

Stelt vast dat de herstelvordering van de administratie ruimtelijke ordening, huisvesting en monumenten en landschappen (AROHM) van de Vlaamse gemeenschap strekkende tot het slopen van het bijgebouwde deel op de verdieping bestaande uit slaapkamer en studiekamer (not.nr. DE. 66.97.1153/96/7) zonder voorwerp is geworden.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld 27 april 2004 door de beide beklaagden, gevolgd door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de tweede beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van
meester , advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

*

*

*

1. De hogere beroepen van de beide beklaagden en het openbaar ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 20 april 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. Uit het voor eensluidend afschrift van de overlijdensakte van
uit het register van overlijden van , dat op 22 september 2006 bij het strafdossier werd gevoegd, blijkt dat de oorspronkelijk eerste beklaagde aldaar is overleden op

Overeenkomstig artikel 20 eerste lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering is de strafvordering tegen vervallen door zijn dood.

3. In de zaak met referte I dient in de beide onderdelen van de telastlegging de tijdsbepaling te worden verbeterd. Uit de verklaring van , die door geen enkel gegeven van de strafinformatie wordt tegengesproken, blijkt dat hij met de bouw van de paardenstal is begonnen op 15 augustus 1993 en dat hij de werkzaamheden heeft beëindigd eind februari 1994 (zie stuk 31 in de zaak met referte I notitienummer 66.25.3286/93).

De tijdsbepaling in onderdeel 1 van de telastlegging dient dan ook te worden gelezen als *"op niet nader te bepalen data in de periode van 15 augustus 1993 tot 1 maart 1994"*.

De tijdsbepaling in onderdeel 2 van de telastlegging dient, ook rekening houdend met de datum van het oorspronkelijk bevel tot dagvaarding van de beide beklaagden, te worden gelezen als *"vanaf 1 maart 1994 tot en met 5 januari 2001"*.

In de zaak met referte II dienen in de tijdsbepaling van de onder de telastleggingen B.1 en B.2 te last gelegde feiten telkens de woorden *"de dag der dagvaarding"* te worden vervangen door de woorden *"26 september 2002"*, zijnde de datum van het oorspronkelijk bevel tot dagvaarding van de beide beklaagden.

Ook in de telastlegging C in de zaak met referte II dienen in de tijdsbepaling de woorden *"datum der dagvaarding"* te worden vervangen door *"26 september 2002"*.

Verder dient de feitelijke gedraging waarop de telastlegging C in de zaak met referte II betrekking heeft, te worden heromschreven als volgt:

1
"Bij inbreuk op artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de hierna vermelde toestand in stand te hebben gehouden: zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, met name door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd van de functiecategorie landbouw in de ruime zin naar de functiecategorie dagrecreatie (uitbaten van een manege)."

Uit de gegevens van de strafinformatie blijkt immers dat reeds op 30 maart 1999 door de politie van r proces-verbaal werd opgesteld wegens het uitbaten van een manege (stuk 1 in de zaak met referte II, notitienummer 66.74.207/99). Uit deze gegevens valt op te maken dat, voor zover bewezen, de eigenlijke functiewijziging voltrokken werd op een niet nader te bepalen tijdstip vóór 30 maart 1999, tijdstip waarop de oorspronkelijke telastlegging C in de zaak met referte II geen betrekking heeft. Het openbaar ministerie heeft er duidelijk voor gekozen slechts vervolging in te stellen vanaf de datum van inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 zodat enkel beoogd werd vervolging in te stellen voor het misdrijf van in stand houden.

Over dit alles kon door partijen op de terechtzitting van het hof tegenspraak gevoerd worden.

De onderscheiden telastleggingen, zoals hiervoor verbeterd en/of heromschreven, hebben elk betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding respectievelijk aan ten grondslag ligt.

4.1. Zoals aangegeven in de respectieve oorspronkelijke dagvaarding maken de onder de beide onderdelen van de telastlegging in de zaak met referte I en de onder de telastleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2 in de zaak met referte II te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005) en 10 maart 2006 (B.S. 7 juni 2006), hierna genoemd DORO.

4.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het hof dient derhalve na te gaan of het onder onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging in de zaak met referte I en onder de verbeterde telastleggingen B.1, B.2 en C in de zaak met referte II te last gelegde misdrijf van in stand houden *in casu* nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging in de zaak met referte I betrekking heeft zijn volgens het gewestplan , vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 7 november 1978, gelegen in agrarisch gebied.

De handelingen en werken waarop de verbeterde telastlegging B.1 in de zaak met referte II betrekking heeft zijn volgens het gewestplan gelegen in een 50 meter woongebied.

De handelingen en werken waarop de verbeterde telastlegging B.2 in de zaak met referte II betrekking heeft zijn volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied.

Het strijdige gebruik van het bebouwd onroerend goed waarop de heromschreven en verbeterde telastlegging C in de zaak met referte II betrekking heeft is volgens het gewestplan - gelegen in agrarisch gebied.

Volgens artikel 146, 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 en gewijzigd bij artikel 46 van het decreet van 21 november 2003, zijn agrarisch gebied en woongebied geen ruimtelijk kwetsbare gebieden.

De opheffing van het strafbare karakter van deze te last gelegde misdrijven nadat de strafvordering werd aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de betekening van de oorspronkelijke dagvaardingen aan de beide beklaagden heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

5. Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf inzake in stand houden het verval van de op de misdrijven, zoals omschreven en verbeterd onder onderdeel 2 van de telastlegging in de zaak met referte I en onder de telastleggingen B.1, B.2 en C in de zaak met referte II, gesteunde strafvordering tot gevolg heeft, kan er geen sprake meer zijn van samenloop met de misdrijven zoals omschreven en verbeterd onder onderdeel 1 van de telastlegging in de zaak met referte I en onder de telastleggingen A.1 en A.2 in de zaak met referte II.

6. De feiten omschreven onder onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging in de zaak met referte I en onder de telastleggingen A.1 en A.2 in de zaak met referte II zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de tweede beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is in de voor de tweede beklaagde meest gunstige veronderstelling op 15 augustus 1996.

De verjaringstermijn in hoofde van de tweede beklaagde werd tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, namelijk op 15 juni 2001 door de schriftelijke en ondertekende opdracht van de procureur des Konings aan de politie (stuk 22 in de zaak met referte II, notitienummer 66.74.207/99).

Hij werd geschorst vanaf 15 oktober 2002, zijnde de dag van de zitting waarop de strafvordering (in de zaak met referte II) op de door de wet bepaalde wijze bij het vonnisgerecht werd ingeleid, tot 15 oktober 2003 (minstens tot 2 september 2003). De zaak werd immers op 15 oktober 2002 op verzoek van de verdediging uitgesteld naar de zitting van 31 december 2002, waarop ze opnieuw op verzoek van de verdediging werd uitgesteld naar de zitting van 24 april 2003. Op 24 april 2003 werd ze, nogmaals op verzoek van de verdediging, uitgesteld naar de zitting van 30 december 2003.

Ingevolge artikel 33 van de Programmawet van 5 augustus 2003, dat artikel 5.2 van de wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen, wijzigt, blijft de schorsing van de verjaring van de strafvordering op grond van het artikel 24 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering zoals het werd vervangen door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, van toepassing op de misdrijven gepleegd vóór 2 september 2003.

Dit brengt mee dat de strafvordering tegen de tweede beklaagde niet vervallen is door verjaring.

7.1. Nopens de feiten kan korthedshalve worden verwezen naar het beknopt overzicht van de feiten onder de nummers 1.1 en 1.2 op de pagina's 7, 8 en 9 van het bestreden vonnis, die het hof overneemt en tot de zijne maakt, met dien verstande dat onder het nummer 1.2, notitienummer 66.97.1153/96, pagina 8, vierde alinea, waar er staat "*bij brief d.d. 24 april 1998*" dit dient te worden gelezen als "*bij brief van 12 augustus 1998*".

7.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn onderdeel 1 van de telastlegging in de zaak met referte I (notitienummer 66.25.3286/93), zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd, en de telastleggingen A.1 en A.2 in de zaak met referte II (notitienummers 66.97.1153/96 en 66.74.207/99), zoals omschreven in de

oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen.

Als mede-eigenaar van de gronden waarop de onderscheiden wederrechtelijke werken werden uitgevoerd heeft zij deze werken niet alleen gedoogd, maar ook uitdrukkelijk toegestaan en aanvaard. Zonder haar uitdrukkelijke toelating zou de eerste beklaagde, die de echtgenoot was van de tweede beklaagde, deze werken niet hebben uitgevoerd. Zij wist dat er voor de kwestieuze bouwwerken, *in casu* het oprichten van de paardenstal, het verbouwen en uitbreiden van de woning door het plaatsen van een gevelsteen tegen de zijgevel en het optrekken van de achterbouw met een verdieping, en het plaatsen van zes houten lichtmasten van ongeveer 10 meter hoog met verstralers, geen vergunning was en toch liet zij de oprichting ervan toe.

8. De feiten die aan de in hoofde van de tweede beklaagde bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van deze beklaagde de uitvoering van éénzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen aan deze beklaagde slechts één straf dient te worden opgelegd.

De straf thans op het misdrijf gesteld, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek past het hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormelde wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De tweede beklaagde heeft wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang en dat van haar toenmalige echtgenoot.

De hierna bepaalde geldboete vormt een passende bestraffing, van aard de beklaagde te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke en/of decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Aan de tweede beklaagde kan evenwel, nu de haar opgelegde straf de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en zij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, zij zich in de toekomst niet meer aan dergelijk misdrijf zal schuldig maken, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend worden voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

Het hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van de artikelen 2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de

regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

9. De tweede beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

10. Zij dient tevens tot de vaste vergoeding van € 25 te worden veroordeeld.

11.1. Wat de herstellvordering betreft in de zaak met referte I notitienummer 66.25.3286/93.

11.1.1. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 30 juni 1995 met bijlage het herstel van de plaats in haar vorige staat door afbraak van de paardenstal (zie stuk 17 en 18 notitienummer 66.25.3286/93). Zijn vordering wordt van rechtswege verder gezet door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (artikel 198 DORO).

Deze herstellvordering is niet alleen gesteund op het hiervoor in hoofde van de tweede beklaagde bewezen verklaarde misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de telastlegging in de zaak met referte I, maar ook op het aan de tweede beklaagde te last gelegde misdrijf omschreven in onderdeel 2 van deze telastlegging. De opheffing van het strafbaar karakter van dit laatste misdrijf brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

Gelet op de gegevens van het strafdossier en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is bewezen dat de tweede beklaagde zich ook schuldig maakte aan het in stand houden van de wederrechtelijk opgerichte constructie in de periode vermeld in onderdeel 2 van de telastlegging, zoals hiervoor verbeterd. Hiertoe kan ook verwezen worden naar de motieven hiervoor onder randnummer 7.2 vermeld. Op

geen enkel ogenblik tijdens de betrokken periode werd een einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand, ofschoon zij daartoe de bevoegdheid had, of was er sprake van een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning.

Door de raadsman van de tweede beklaagde werd op de terechtzitting van het hof een stedenbouwkundige vergunning voorgelegd, afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van op 25 september 2006 voor het verbouwen van de wederrechtelijk gebouwde paardenstal, inhoudende het slopen van een deel van de stal en regularisatie van het te behouden deel van de stal, met oplegging van enkele bijkomende voorwaarden. Het blijkt niet dat deze beslissing werd bestreden.

Deze door het hof wettig bevonden regularisatievergunning brengt evenwel niet mee dat de herstellvordering zonder voorwerp zou zijn geworden. Zij brengt mee dat het hof, rekening houdend met de opgelegde voorwaarden, moet nagaan of het herstel nog moet worden bevolen, en in welke mate. Zolang geen regularisatie van de onwettige toestand conform de regularisatievergunning, in voorkomend geval door het verrichten van de daartoe nodige werken, is uitgevoerd, moet het gevorderd herstel worden bevolen.

In de mate dat meer of anders wordt in stand gehouden dan vergund is het herstel nog nodig om aan de wederrechtelijke toestand, veroorzaakt door het misdrijf en het bewezen in stand houden, een einde te stellen. Het aldus beperkte herstel legt aan de tweede beklaagde geen onredelijke lasten op.

In de mate dat de herstellvordering thans nog wordt ingewilligd, steunt ze niet op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is en strookt ze met de wet.

11.1.2. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 30 juni 1995 de niet-nakoming van het bevel tot herstel van de plaats in de vorige staat te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de tweede beklaagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de tweede beklaagde om hiertoe in de mate zoals hierna bepaald zelf over te gaan.

De ruime termijn welke haar hiertoe nog wordt verleend brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

11.2. Wat de herstellvordering betreft in de zaak met referte II notitienummer 66.97.1153/96.

De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn brief van 30 oktober 2001 met bijlage het herstel van de plaats in de oorspronkelijke

toestand door afbraak van de wederrechtelijk uitgevoerde werken, nl. het slopen van het bijgebouwde deel op de verdieping bestaande uit slaapkamer/studiekamer (zie stuk 22, 23 en 24 notitienummer 66.97.1153/96). Zijn vordering wordt van rechtswege verder gezet door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (artikel 198 DORO). Tevens vordert hij bij niet-nakoming van het bevel tot herstel de verbeurte van een dwangsom.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat bij niet bestreden beslissing van 30 december 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lokeren een (regularisatie)vergunning werd verleend voor de bouw van de verdieping.

Bij proces-verbaal van 14 januari 2004 (zie stuk 41 in de zaak referte II, notitienummer 66.97.1163/96) stelde de politie van de politiezone Lokeren vast dat de vergunning gerespecteerd werd en de werken conform de vergunning werden uitgevoerd.

Nu er sprake is van regularisatie van de onwettige toestand conform de regularisatievergunning is de herstellvordering niet (langer) gegrond. De vordering tot verbeurte van een dwangsom is zonder voorwerp.

11.3. Wat de herstellvordering betreft in de zaak met referte II notitienummer 66.74.207/99.

11.3.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in haar brief van 30 oktober 2001 met bijlage het staken van de activiteiten als manege (staken strijdig gebruik) en het verwijderen van de lichtmasten met de verstralers (zie stuk 25, 26 en 27 notitienummer 66.74.207/99).

Deze herstellvordering is voor zover ze betrekking heeft op de zes houten lichtmasten niet alleen gesteund op het hiervoor in hoofde van de tweede beklagde bewezen verklaarde misdrijf omschreven in de telastlegging A.2 in de zaak met referte II, maar ook op het aan de tweede beklagde te last gelegde misdrijf omschreven in de telastlegging B.2 in de zaak met referte II. Voor zover ze betrekking heeft op het staken van het strijdige gebruik is ze gesteund op het aan de tweede beklagde te last gelegde misdrijf omschreven in de telastlegging C in de zaak met referte II.

De opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van in stand houden brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van een herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

Gelet op de gegevens van het strafdossier en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is bewezen dat de tweede beklagde zich ook schuldig maakte aan het in stand houden van de wederrechtelijk opgerichte constructies in de periode vermeld in de telastlegging B.2, zoals hiervoor verbeterd. Hiertoe kan ook verwezen worden naar de motieven hiervoor onder randnummer 7 vermeld. Op geen enkel ogenblik tijdens de betrokken periode werd een einde gesteld aan de

wederrechtelijke toestand, ofschoon zij daartoe de bevoegdheid had, of was er sprake van een regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning.

Gelet op de gegevens van het strafdossier en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is bewezen dat de tweede beklaagde zich ook schuldig maakte aan het in stand houden van de wijziging van de hoofdfunctie van de functiecategorie landbouw in ruime zin naar de functiecategorie dagrecreatie, zoals omschreven in de heromschreven en verbeterde telastlegging C in de zaak met referte II. Het hof verwijst ter zake naar de oordeelkundige motieven van de eerste rechter onder nummer 2.2.3.6 van het bestreden vonnis die het hof overneemt en tot de zijne maakt.

Met betrekking tot de uitbating van de manege is het zo dat het geloofwaardig wordt gemaakt dat door het overlijden van de eerste beklaagde er geen sprake meer is van een uitbating van een manege. Aldus werd reeds een einde gesteld aan het strijdige gebruik zodat de herstellvordering op dat punt niet (langer) gegrond is.

In de mate dat de herstellvordering betrekking heeft op de zes houten lichtmasten met verstralers, overweegt het hof wat volgt.

Met betrekking tot de herstellvordering is het zo dat artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat deze vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de bewezen telastlegging A.2 in de zaak met referte II en van het bewezen in stand houden omschreven in de telastlegging B.2, zoals verbeterd, een einde te stellen. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de tweede

beklaagde uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

11.3.2. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan haar voornoemde brief van 30 oktober 2001 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 123,95 per dag vertraging.

Gelet op het talmen van de tweede beklaagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de tweede beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De ruime termijn welke haar hiertoe nog wordt verleend brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis laatste alinea van het Gerechdelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald hiervoor en in de telastleggingen, zoals onder randnummer 3 verbeterd, en op de artikelen:

2, 38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek,

20, 21, 22 en 23 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering,

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering tegen de eerste beklaagde vervallen door zijn overlijden.

Laat de kosten van de dagvaarding in eerste aanleg betekend aan ten laste van de Staat.

Verklaart de strafvordering tegen de tweede beklaagde voor de misdrijven omschreven in onderdeel 2 van de telastlegging in de zaak met referte I, zoals verbeterd, en in de telastleggingen B.1, B.2 en C in de zaak met referte II, zoals verbeterd en wat C betreft zoals heromschreven, vervallen wegens het opheffen van het strafbaar karakter van het misdrijf van in stand houden.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor het bewezen onderdeel 1 van de telastlegging in de zaak met referte I (notitienummer 66.25.3286/93), zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd, en de bewezen telastleggingen A.1 en A.2 in de zaak met referte II (notitienummers 66.97.1153/96 en 66.74.207/99), zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, samen tot een geldboete van € (200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 991,57.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 991,57 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor drie vierden van de geldboete van € 991,57 en van de vervangende gevangenisstraf van twee maanden waartoe de tweede beklaagde wordt veroordeeld.

Legt de tweede beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de tweede beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door de paardenstal gedeeltelijk te slopen en te verbouwen tot een constructie zoals werd vergund bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van van 25 september 2006.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld in de mate als hiervoor bepaald binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 153 DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Verklaart de vordering tot herstel van de plaats te in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de wederrechtelijk uitgevoerde werken, nl. het slopen van het bijgebouwde deel op de verdieping bestaande uit slaapkamer/studiekamer, niet (langer) gegrond en verklaart de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Verklaart de vordering tot staking van het strijdige gebruik van het onroerend goed te niet (langer) gegrond.

Beveelt aan de tweede beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te , nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door het verwijderen van de zes lichtmasten met de verstralers, binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de tweede beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, deze die hiervoor ten laste van de Staat werden gelegd uitgezonderd; begroot deze kosten op € 318,13 in eerste aanleg en op € 106,41 in hoger beroep.

Veroordeelt de tweede beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	57,00
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	9,74

96,74

+ 10 % : 9,67

Totaal :€ 106,41

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **30 maart 2007**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

; advocaat-generaal,

, griffier;